

Mistr české krajiny na Valašsku

KRESBA. Ota Bubeníček, kresba tužkou. Valašské Meziříčí, 1912.

Zdroj: Sbirka Valašského muzea v přírodě, Rožnov pod Radhoštěm.

Krajinářství jako výtvarná specializace se v českých zemích rozvinulo především díky osobnosti malíře Julia Mařáka a jeho krajinářské školy, kterou vedl na pražské akademii v letech 1887–1899.

Základem Mařákovy školy bylo pečlivé studium krajiny, k čemuž přispívaly i každoroční dvouměsíční exkurze do přírody. Jak později vzpomínal jeden z jeho posledních žáků, Ota Bubeníček (1871–1962), k neoblíbenějším místům patřila Okoř nebo Lochovice u Zdic, ale budoucí mistři české krajinomalby se nechali zlákat i do malebných míst daleko od Prahy. Studenti si sebou na

plenéry kromě malířské výbavy brali i prázdné slamníky a vlněné houně a školní pokladna pokryla nejen cestu a ubytování, ale i 2 až 3 piva pro studenta denně.

JIŽNÍ ČECHY, PAŘÍŽ A POTOM VALAŠSKO

Konkrétně Ota Bubeníček věnoval většinu svého díla a malířského citu pro barvu, světlo a atmosféru jihočeské krajiny, ale krátce po studiích a stipendijních stážích v Paříži zavítal i na Valaško.

Později sám návštěvy Valaška označil za „malířskou a kreslířskou žeň z tohoto nádherného kraje“. Potvrzují to jak díla samotná, která tehdy sklízela obdiv na výstavách

v Mnichově, Londýně a samozřejmě i v českých zemích, tak i současná výtvarná kritika a sběratelé.

A která místa byla na počátku 20. století pro Bubeníčka a další mistry pražských malířských škol ty nejinspiračnější? V roce 1907 to bylo Vsetínsko, kam zmíněného Otů Bubeníčka a další tři malíře nalákal vsetínský rodák, malíř František Hlavica. Z dochovaných skicáků zjistíme, že Bubeníčka uchvátily roubenky ve Lhotě u Vsetína, Janišov a Rokytnice. Na Vsetínsku strávil celý srpen.

O rok později, opět v srpnu, se s dalšími pěti malíři vypravil na Horní Bečvu. Na pleněru na Valašku byl i v roce 1912,

kdy strávil dva týdny v přelomu srpna a září ve Valašském Meziříčí a ve Štramberku. Jak dokládají kresby ze sbírek rožnovského skanzenu, ve Valašském Meziříčí jej zaujaly žánrové scény z tržiště a roubené chalupy z tzv. meziříčských Benátek i nedaleké Juřinky a Poličné.

Valašská krajina je v srpnu zkrátka malebná a inspirativní – tedy přinejmenším před více než stoletím byla. A své kouzlo má určitě i teď, jen těch slavných malířů – krajinářů už člověk venku tolik nepotká.

Kamila Valoušková, historička umění, Muzeum regionu Valaško